

Arrest

**nr. 105 182 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 maart 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 april 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 augustus 2012 en 22 november 2012.

1.3. Op 13 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Behsud (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een etnische Arabier. U bent weduwnaar en heeft twee kinderen. U bent ongeveer 8 jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst in januari 2012. Op 29 maart 2012 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u met uw familie (vrouw, kinderen, ouders, broers en zussen) in uw geboortedorp Nahre Shahie. Uw echtgenote overleed in 2010 aan de gevolgen van een ziekte. Na een opleidingsperiode in het metaalbedrijf van uw schoonfamilie bent u de laatste zes à zeven jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werkzaam geweest als zelfstandig aannemer. U specialiseerde zich hierbij, in onderaanneming bij grotere bouwbedrijven, in het leggen van metalen daken op houten constructies en was in het kader van die werkzaamheden betrokken bij allerhande constructiewerken, waaronder ook overheids-, politie-, leger- en schoolprojecten. In die hoedanigheid bleek u echter de aandacht van de taliban te trekken en dus gebeurde in mei 2011 het onvermijdelijke: u kreeg een eerste dreigbrief waarin u werd gevraagd uw medewerking te verlenen aan de taliban in hun strijd tegen de Amerikanen. Omdat dit verzoek, en het twintigtal telefoontjes dat u in de daaropvolgende zes maanden nog kreeg van de taliban, weinig indruk op u maakten, ging u gewoon door met uw broodwinning. In december 2011 kreeg u vervolgens een tweede geschreven boodschap van de taliban waarin zij hun ontevredenheid in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk maakten: deze keer moest u stoppen met uw werk, of u zou een gewisse dood tegemoet treden. U was deze keer enigszins van uw stuk gebracht maar besloot toch verder te gaan met uw beroepsactiviteiten. Een twintigtal dagen later echter werden uw broer en uw neef, die beide voor u werkten, in een hinderlaag om het leven gebracht. U was aanwezig op hun begrafenis, maar aangezien u zich nu bedreigd voelde en uw zus, de moeder van uw omgekomen neef, u bovendien de schuld gaf voor de dood van haar zoon, achtte u nu de tijd rijp om het land te ontvluchten. U vond onderdak bij H.(...) M.(...), een vriend uit Laghman die uw financiële zaken regelde en nu ook de organisatie van uw vlucht uit Afghanistan op zich nam. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België, waar u op 29 maart 2012 het statuut van vluchteling aanvraagde. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de taliban vreest.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u een originele taskara voor, afgegeven in het district Behsud, op 28 qaus 1385 Afghaanse kalender (AK) (19 december 2006 Gregoriaanse kalender (GK)); een kopie van een attest van het Asian English Language Center uit 2001; een origineel attest van een marketing cursus uit 2003; een origineel naamkaartje van uw onderneming; vier kopieën van projectcontracten; twee originele talibandreigbrieven gedateerd 5 jauza 1390 AK (26 mei 2011 GK) en 19 qaus 1390 AK (10 december 2011 GK); een origineel getuigschrift van 3 januari 2012 over de gebeurtenissen, door Habib Masoom Road and Construction Company (HMRCC) en een digitale informatiedrager met beelden van een begrafenis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt uw relaas op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven. Met name doorheen uw verklaringen over uw beroepsactiviteiten, die nochtans de context vormen van uw problemen met de taliban, en er zelfs als de onmiddellijke oorzaak van kunnen worden beschouwd, komen tal van inconsistenties en tegenstrijdigheden aan de oppervlakte. Zo is het opmerkelijk dat wanneer u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd waar u zoal werkzaam was, u het blijkbaar niet nodig achtte uit te weiden over de lopende projecten toen de problemen met de taliban de kop opstoken. U somde in eerste instantie enkele districten op, waaronder Khogyani, waar u beweerde aan de bouw van een meisjesschool te hebben meegewerkt (zie gehoorverslag CGVS, dd.14/08/2012, p.12 en p.13), maar liet na te vermelden dat u ten tijde van het incident op 3 januari 2012 (CGVS, 14/08/2012, p.15) blijkbaar aan een basis voor de grenspolitie in Chawnay, district Kaga, werkte (zie gehoorverslag CGVS, dd.22/11/2012, p.4 en p.6). Van iemand die zijn asielrelaas op een doorleefde manier wenst over te brengen kan toch verwacht worden dat de onmiddellijke omstandigheden van dergelijke dramatische gebeurtenissen als het sneuvelen van familieleden in een hinderlaag van de taliban, op het puntje van zijn tong liggen. Deze vaststelling wordt overigens nog versterkt wanneer u schijnt blijk te kunnen geven van een doorgedreven accuratesse betreffende projecten die lang geleden afgewerkt zijn, maar u over de op stapel staande projecten in 2011, wanneer uw problemen met de taliban een aanvang namen, volledig de mist in lijkt te gaan. Zo kon, en kan u preciseren dat uw project op de luchthaven 45 dagen duurde (CGVS, 14/08/2012, p.13 en CGVS, 22/11/2012, p.7), dat u in 1388 AK (2009 GK) twee maanden in Bar Byar werkzaam was (CGVS, 22/11/2012, p.6-7) en dat uw project in

Markikkel in 1387 AK (2008 GK) gedurende 20 dagen liep (CGVS, 22/11/2012, p.7), maar kan u over uw opdracht in Chawney zelfs niet expliciet maken wanneer het een aanvang nam, en lijkt u zich het project ervoor, in Laghman, zelfs niet voor de geest te kunnen halen (CGVS, 22/11/2012, p.7 en p.8). Uw rechtvaardiging voor uw gebrek aan precisie, als zou u gewoon contracten gaan tekenen zijn, en daar dus “niet van op de hoogte zijn geweest” (CGVS, 22/11/2012, p.7), houdt trouwens geen steek daar u eerder zelf volhield “altijd met uw ingenieurs mee te gaan”, daar u “de chef was van uw zaak” (CGVS, 22/11/2012, p.4). Dit is bevreemdend. Overigens duiken doorheen uw verklaringen nog bijkomende regelrechte tegenstrijdigheden op, die absoluut nefast zijn voor de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo blijkt u in uw eerste gehoor een zekere argwaan te hebben willen uiten jegens uw eigen werknemers, wanneer u stelde dat u er “werknemers van u van verdacht voor de taliban te werken” (CGVS, 14/08/2012, p.16), maar antwoordt u categoriek “nee” wanneer deze vraag u expliciet gesteld wordt tijdens uw tweede gehoor (CGVS, 22/11/2012, p.10). Over het binnenbrengen van vrachtwagens met materiaal op de projectsite, had u het tijdens uw eerste gehoor nog over “een grondige check” (CGVS, 14/08/2012, p.14), maar houdt u de tweede keer stellig vol dat “jullie voertuigen niet teveel gecheckt werden” (CGVS, 22/11/2012, p.9). Dergelijke contradicties kunnen, gezien hun fundamentele aard, niet verschoond worden. Het betreft hier immers essentiële aspecten van uw asielrelaas. Gevraagd waarom de taliban net u zouden hebben willen ronselen voor hun doeleinden, stelt u immers zelf dat jullie “geautoriseerd waren om voertuigen binnen te brengen” en dat “de taliban die werkten als arbeiders niets konden binnenbrengen” (CGVS, 22/11/2012, p.9).

In dat verband is het voorts merkwaardig dat u er allerm minst in slaagt klaarheid te scheppen over de reden van uw rekrutering door de taliban. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u in de eerste dreigbrief van de taliban opgedragen werd “explosieven binnen te smokkelen” (CGVS, 14/08/2012, p.16). Los van het feit dat deze bewering allerm minst weerklank vindt in de vertaling van de brief (zie vertaling talibanbrief 1), spreekt u deze overigens zelf ook tegen en weet u blijkbaar naderhand zelf niet meer wat van u verwacht werd door de taliban. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS vermeldt u als vooropgestelde taken: steun verlenen, voor hen werken en zo het land dienen, en tevens, meer specifiek, “werken als een spion”. U bevestigt even later dat spioneren tot de opdrachten behoorde volgens het geschreven stuk (CGVS, 22/11/2012, p.8), corrigeert dit dan weer door te stellen dat deze taak u per telefoon, en niet per brief, werd meegedeeld (CGVS, 22/11/2012, p.9), maar besluit ten langen leste dat u eigenlijk nooit “echt gevraagd was te spioneren” (CGVS, 22/11/2012, p.10). Dat u na de talrijke gesprekken met de taliban – u verklaart zelf behalve de brieven nog een twintigtal telefoontjes van de taliban gekregen te hebben (CGVS, 22/11/2012, p.9 en p.11) – nog steeds niet weet wat u concreet te doen stond ten behoeve van de taliban is buitengewoon ongeloofwaardig. Ook de beweringen dat u het zich, na ontvangst van de eerste dreigbrief, “niet aantrok”, en dat u zelfs, na “wel twintig telefoontjes” gekregen te hebben, “nooit dacht dat ze werkelijk zouden ageren” (CGVS, 22/11/2012), houden hoegenaamd geen steek, en al helemaal niet in het licht van uw eigen bekendmaking dat de taliban “je hoofd afsnijden als ze ontdekken dat je voor de overheid werkt” (CGVS, 22/11/2012, p.8). Dat u zogenaamd, en overigens ook nog twee broers van u (CGVS, 22/11/2012, p.5), naar eigen zeggen, voor de overheid werkten, moet nochtans algemeen geweten zijn geweest in talibankringen, gezien uw bewering dat “velen van uw familie bij de taliban zijn” (CGVS, 22/11/2012, p.12). U laat nog even doorschemeren dat u misschien net dankzij deze bevoorrechte familierelaties een hand boven het hoofd werd gehouden wanneer u stelt dat “ze jullie niet komen bedreigen” en dat “ze jullie familiebezoeken brengen op een vriendelijke manier”, maar moet deze piste even later verlaten wanneer u poneert dat er “niet veel taliban in uw familie is” en dat het bovendien slechts “zeer lage graad taliban” betreft (CGVS, 22/11/2012, p.12). Bovenstaande argumentatie en opeenstapeling van inconsistenties ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze.

Volledigheidshalve dient verder opgemerkt dat uw weergave van de gebeurtenissen van 3 januari 2012, waarbij uw broer en uw neef omkwamen, allerm minst geloofwaardig is. Zo houdt u staande dat de taliban het voertuig wilden doen stoppen, en dat zij zijn beginnen schieten nadat uw familieleden hadden geweigerd halt te houden. U vervolledigt bovendien betekenisvol dat de taliban dachten dat u zich in de auto bevond (CGVS, 22/11/2012, p.4). Dat uw broer en neef weigerden te stoppen, “omdat ze wisten dat ze gingen worden gedood”, en dan maar doorreden, houdt dan ook geen steek, daar het duidelijk u was die de taliban viseerden (CGVS, 22/11/2012, p.13). Bovendien is het opmerkelijk dat u enerzijds met stelligheid volhoudt dat de wagen “ongeveer tien meter” van de basis onder vuur werd genomen (CGVS, 22/11/2012, p.4), maar dat u anderzijds, naar het einde van het gehoor toe, niet meer lijkt te weten wat u had verklaard: “tien meter of tien minuten”. Een dergelijke lapsus kan, aangezien u wel lijkt te kunnen preciseren dat het “dicht bij de projectsite was” en dat “de site een beetje hoger ligt dan de plaats waar ze werden aangevallen” (CGVS, 22/11/2012, p.14), enkel worden uitgelegd als we aanvaarden dat uw relaas allerm minst op waarheid is gestoeld. Deze beschouwingen halen de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees voor de taliban verder onderuit.

Aangezien uw zogenaamde vrees voor de autoriteiten (CGVS, 14/08/2012, p.17) en uw familie (CGVS, 22/11/2012, p.14) ten slotte louter gebaseerd is op het vermeende overlijden van uw neef en uw broer, en dit in bovenstaande argumentatie als ongeloofwaardig werd bestempeld, kan die vrees bijgevolg ook niet als geldig worden beschouwd.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

De documenten die u voorlegt (taskara, opleidingsattesten, visitekaartje, contracten, talibandreibrieven, attest van HMRCC, informatiedrager) kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Zo werd hierboven reeds aangestipt dat u niet precies lijkt te weten hoe de eisen in de eerste brief luiden. Volgens onze vertaling wordt er immers, in tegenstelling tot uw verklaringen (CGVS, 14/08/2012, p.16), allerminst gewag gemaakt van "explosieven". Als gevolg van deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de inhoud van het stuk kan er bijgevolg geen bewijskracht aan verleend worden. Bovendien getuigt deze houding van een ondermaatse interesse in uw eigen asielaanvraag. Het feit dat het attest van uw zogenaamde opdrachtgever de datum draagt van de vermeende hinderlaag waarbij uw broer en neef omkwamen doet verder ook de wenkbrauwen fronsen. Normaliter verwacht men immers op die plaats de opmaakdatum van het document. Overigens kunnen documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. De digitale informatiedrager toont beelden van een begrafenis, maar leggen geen enkel oorzakelijk verband met de door u geschetste gebeurtenissen. Uw taskara en de opleidingsattesten bevestigen enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Behsud (provincie Nangarhar) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Behsud te ontlopen. Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonde dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u, samen met uw zonen, die overigens al meer dan 16 en 14 jaar oud zijn (CGVS, 14/08/2012, p.8), te vestigen in één van de stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u tot de 8ste graad naar school bent geweest, dat u naast uw moedertaal Pashtu ook enige kennis van het Dari en het Engels heeft en dat u bovendien een gedegen opleiding heeft mogen genieten in de fabriek van uw schoonfamilie gedurende minstens twee jaar, waar u de finesses van de metaalbewerking onder de knie heeft kunnen krijgen (CGVS, 14/08/2012, p.5, p.6, p.8, p.9, p.11 en p.12). U leerde er metalen dozen, houtkachels en waterreservoirs vervaardigen, vaardigheden die in een land in opbouw broodnodig en universeel inzetbaar zijn, en bovendien volgde u nog een cursus 'marketing' (CGVS, 14/08/2012, p.4 en p.12). Dat u tijdens uw studieperiode aan het Lyce van Nangarhar al getrouwd was, uw familie in staat was u geld te geven om te kunnen verder studeren, u erbij vermeldt dat jullie "gronden hadden" en dat jullie daarenboven blijkbaar twee huizen hebben in uw geboortedorp (CGVS, 14/08/2012, p.7 en p.11), schetst daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. Ten slotte blijkt u, volgens uw verklaringen, zelf ook nog over een bedrag van ongeveer 20.000 \$ te kunnen beschikken (CGVS, 22/11/2012, p.15). In dit opzicht, en met deze vaststellingen in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn elders een nieuw leven te beginnen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen meermaals dat u de stad Jalalabad, die overigens aan het district Behsud grenst en nog geen twee kilometer van uw dorp Nahre Shahie verwijderd is, zeer goed schijnt te kennen. U ging er naar het Lyce, volgde er de cursussen marketing en Engels, liet er uw zonen achter bij uw schoonfamilie en kan er zich bovendien het stratenplan perfect van voor de geest halen (CGVS, 14/08/2012, p.4, p.5, p.8, p.9). Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u, samen met uw zonen, in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Behsud te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich

niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig "middel" "aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling" betwist verzoeker de bestreden beslissing ten stelligste waar die motiveert dat verzoeker onvoldoende feiten en elementen heeft aangehaald waaruit kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en haalt dienaangaande aan dat hij tijdens het eerste interview enkel heeft geantwoord op de vragen die hem werden gesteld. Het is pas, zo stelt hij, tijdens het tweede, meer doorgedreven interview dat hij zijn volledig asielaanvraag volledig uit de doeken heeft kunnen doen. Verzoeker werpt voorts op dat het Commissariaat-generaal ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de door hem neergelegde documenten. Hij betwist met klem dat zijn verklaringen strijdig zijn met de inhoud van enkele van die documenten, en wijst erop thans nog enkele documenten aan te brengen. Verder merkt hij op dat hij een geschoold iemand is die in zijn thuisland carrière maakte, dit in tegenstelling tot de meeste van zijn landgenoten. Hierdoor sprong hij, zo stelt hij, in het oog van de taliban, alom aanwezig in Afghanistan, die zijn capaciteiten al snel door hadden en hem wilden inschakelen in hun strijd tegen de Amerikanen. Volgens verzoeker is dit niet vreemd. Hij licht toe dat het grotendeel van de Afghaanse bevolking ongeletterd is. Hij heeft echter wel een degelijke opleiding genoten, spreekt vloeiend Engels en is zeer bekwaam. Verzoeker geeft aan dat hij maanden aan een stuk werd bedreigd door de taliban omdat hij weigerde met hen mee te werken. Toen zijn broer en zijn neef door de taliban in een hinderlaag werden gelokt en vervolgens werden gedood, was de maat vol, aldus verzoeker, die eraan toevoegt dat hij beseftte dat de aanslag van de taliban eigenlijk voor hem was bedoeld en dat hij daarom besloot zijn land te ontvluchten. Verzoeker verwijst vervolgens naar een welbepaalde site van 'Wikipedia' waarop de (beweging) taliban kort staat omschreven en citeert deze omschrijving. "Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut" merkt hij op uit het district Behsud uit de Afghaanse provincie Nangarhar afkomstig te zijn. Hij wijst erop dat de verwerende partij zelf stelt dat de veiligheidssituatie in die provincie in 2012 verslechterd is. Tot slot laat hij gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat *in casu* de veiligheidssituatie in Jalalabad dient te worden bekeken, wat volgens hem uiteraard niet klopt. Volgens verzoeker insinueert de verwerende partij dat hij zich, gelet op zijn ontwikkelingsniveau en sociale status, gemakkelijk in Jalalabad had kunnen vestigen. Verzoeker stelt

dat uit de informatie waarover de verwerende partij zou beschikken zou blijken dat de situatie in het district relatief rustig is.

Verzoeker besluit dat er in zijn hoofde wel degelijk een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, lid 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) bestaat, dat de motieven die in de beslissing worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen, integendeel, dat het Commissariaat-generaal in haar beslissing verkeerdelijk heeft besloten dat er geen gegronde vrees voor vervolging zou zijn en dat het leven van verzoeker niet in gevaar zou zijn, dat aldus het Commissariaat-generaal geen rekening houdt met de huidige politieke en sociale situatie in Afghanistan, dat tevens een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan weerhouden worden in zijn hoofde.

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift kopieën van volgende documenten: een enveloppe, een taskara, een certificaat van een cursus marketing van DEG (Deutsche Investitions und Entwicklungsgesellschaft mbH) en AGEF (Association of Experts in the Fields of Migration and Development Cooperation), twee brieven en een schrijven van 'Habib Masoom Road and Construction Company'.

2.2. Verzoeker levert in zijn "middel" kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waardoor hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 februari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.5. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de

basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet *in concreto* weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. De bestreden beslissing, waarbij verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn beroepsactiviteiten tal van inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten. Daarnaast wordt opgemerkt dat zijn verklaringen ook op andere punten tegenstrijdig zijn. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in het minst in slaagt om klaarheid te scheppen over de reden van zijn rekrutering door de taliban. Er wordt ook opgemerkt dat zijn beweringen dat hij het zich na ontvangst van de eerste dreigbrief niet aantrok en dat hij zelfs na wel twintig telefoontjes van hen te hebben gekregen nooit dacht dat de taliban werkelijk zouden ageren hoegenaamd geen steek houden, niet in het minst gelet op zijn eigen verklaring dat de taliban "je hoofd afsnijden als ze ontdekken dat je voor de overheid werkt". Verzoekers verklaringen zijn ook tegenstrijdig wat de aanwezigheid van Talibs in zijn familie betreft. Verder wordt in de bestreden beslissing geen geloof gehecht aan verzoekers weergave van de gebeurtenissen van 3 januari 2012 waarbij zijn broer en zijn neef zouden zijn omgekomen. Verzoekers vrees voor de autoriteiten en jegens zijn familie wordt door de commissaris-generaal niet als geldig beschouwd, aangezien deze gebaseerd is op het vermeende, doch ongeloofwaardige overlijden van zijn neef en zijn broer. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) wordt in de beslissing geoordeeld dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij heden in staat is om zich samen met zijn zonen in de stad Jalalabad te vestigen om zich alzo aan de algemene situatie in het district Behsud te onttrekken. Actueel is er voor burgers in Jalalabad, zo luidt de bestreden beslissing, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aangebrachte documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

2.7. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift, zo stelt de Raad vast, geen enkele ernstige poging om voormelde, in punt 2.6. beknopt weergegeven motieven waarop de bestreden beslissing steunt *in concreto* te weerleggen.

2.8. Hij beperkt zich thans tot het herhalen van eerdere verklaringen, het verwijzen naar een site van Wikipedia en het uiten van, zo blijkt, onterechte kritiek aan het adres van de commissaris-generaal. In tegenstelling tot wat hij thans op zeer algemene wijze beweert, heeft de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden met de door hem neergelegde documenten, zo blijkt duidelijk uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing. Verzoeker laat de verscheidene concrete overwegingen uit de bestreden beslissing omtrent de eerder door hem aangebrachte stukken evenwel geheel ongemoeid. Hij brengt er niets tegen in. Hij betwist op zeer algemene wijze de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen niet geheel overeenstemmen met een van die documenten, met name met de eerste dreigbrief van de taliban, doch onderneemt niet de minste poging/moeite om die pertinente vaststelling enigszins te onkrachten of te weerleggen.

2.9.1. Betreffende verzoekers opmerking dat hij tijdens het eerste interview enkel heeft geantwoord op de vragen die hem werden gesteld en hij pas tijdens zijn tweede interview zijn volledig asielrelaas uit de doeken heeft kunnen doen, merkt de Raad op dat hij met voormelde, eveneens zeer algemeen geformuleerde kritiek, de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, geenszins weerlegt.

2.9.2. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te onkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

2.9.3. De door verzoeker geformuleerde algemene uiteenzetting over de taliban, doet geenszins afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, die steunen op de stukken van het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal besloot dat aan verzoekers beweerde vrees voor de taliban geen geloof kan worden gehecht.

2.10. De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde documenten werden reeds eerder neergelegd. Verzoeker brengt echter, zo weze herhaald, niets in tegen hetgeen omtrent die documenten in de bestreden beslissing op pertinente wijze wordt overwogen.

2.11. Ook betreffende de subsidiaire bescherming komt verzoeker niet verder dan het uiten van de zeer algemene kritiek dat de verwerende partij insinueert dat hij zich, gelet op zijn ontwikkelingsniveau en sociale status, gemakkelijk in Jalalabad had kunnen vestigen, dat uit de informatie waarover zij zou beschikken dat de situatie in dit district relatief rustig is en dat zij daaruit geheel ten onrechte besloot dat de veiligheidssituatie in Jalalabad dient bekeken te worden, wat volgens verzoeker 'niet klopt'. Ook hier laat verzoeker de verscheidene concrete overwegingen uit de bestreden beslissing omtrent het in staat zijn zich in Jalalabad te vestigen geheel ongemoeid. Uit dit verweer blijkt immers dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker stelt dat hij afkomstig is uit het district Behsud uit de provincie Nangarhar en dat betreffende voormelde provincie de verwerende partij zelf stelt dat de veiligheidssituatie in 2012 verslechterd is, is zijn argumentatie niet dienstig nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in Jalalabad dient onderzocht te worden en verzoeker dit, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet met valabele argumenten betwist.

2.12. Ook waar verzoeker in zijn besluit nog in zeer algemene bewoordingen poneert dat het Commissariaat-generaal geen rekening houdt met de huidige politieke en sociale situatie in Afghanistan, slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.13. Nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, blijven de verscheidene pertinente motieven uit de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, allen onverminderd overeind, en de Raad maakt hen tot de zijne. De bestreden beslissing blijft aldus in zijn geheel gehandhaafd.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

riffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER